

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια).

Ο Μωρίς Ζιλλάρ είχαν ήδη δια-
τρέξει το ήμισυ της λεωφόρου του Μπλά-
κερλδ. Αλλά προς μεγάλην του απο-
γοήτευσιν, δεν έβλεπε καμμίαν πάρο-
δον, ούτε δεξιά, όπως έπρεπε να ή-
παρχη κατά τους υπολογισμούς του,
ούτε καν άριστερά.

— Πέρασαν λοιπόν μέσα από τα
χωράφια; έσυλλογίσθη μετά το είκο-
στον χιλιόμετρον. Δεν είναι άλλο!

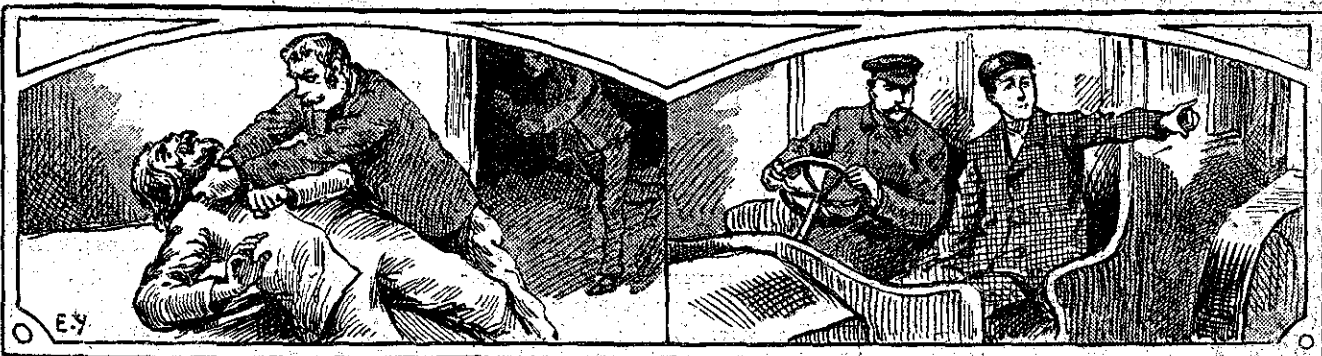
Και διέταξε τον σωφέρ:

— Να με γυρίσης στο Λονδίνο
αλλά σιγά-σιγά, και να πηγαίνης όλο
από τάριστερο μέρος του δρόμου.

— Έγνοια σας και ξέρω τη δουλειά
μου! έμορμύρισεν ο σωφέρ, ενώ έ-
στρεφε το αυτοκίνητον.

— Δηλαδή; τί θέλεις να πής; ήρώ-
τησεν ο Μωρίς με άπορίαν.

— Μου είπατε να πηγαίνω όλο άρι-
στερά. Έτσι δεν μου είπατε, νομίζω;...

— Λοιπόν;

— Μά δεν ξέρετε, ότι στην 'Αγ-
γλία πάντα πηγαίνουν άριστερά;

— Α το είχα ξεχάση. Έμπρός λοι-
πόν, φίλε μου, και σιγά-σιγά, έ;
Μετ' όλίγον ο Μωρίς Ζιλλάρ ή-
ρώτησε:

— Ένας μόνον δρόμος υπάρχει για
να πάη κανείς στο Μπλάκερλδ;

— Όχι; υπάρχουν δύο, απεκρίθη ο
σωφέρ. Πρώτα αυτός, που είναι παλιός,
ο γνωστότερος. Και ο νέος, που είναι ο
καλλίτερος.

— Καλλίτερος! άνεραξε ο Μωρίς
Ζιλλάρ. Τότε λοιπόν θα συγχάζεται πε-
ρισσότερο άπ' αυτόν.

— Πολύ περισσότερο.

— Γρήγορα στο Λονδίνο! Και άμα
φθάσωμε καί, να πάρης τον νέο δρόμο
και να με πής πάλι, σιγά-σιγά, εις το
Μπλάκερλδ.

Ο σωφέρ έφάνη μίαν στιγμην διστα-
ζων κ' έξασονα ειπει

— Συγγνώμη, κύριε! αλλά... αν
είχατε την καλωσύνη να με πληρώ-

σετε μπροστά, θα ήμουν πιδ ήσυχοι.
Είνε... μεγάλη κούρσα αυτή που μου
ζητείτε...

— Έχεις δικιο, απεκρίθη ο Μωρίς,
Πάρε μια λίρα, άνθρωπέ μου, και ήσύ-
χασε. Δεν είμαι κανένας τρελλός.

Κι' έβυθίσθη πάλιν εις τας σκέψεις
του, ενώ το αυτοκίνητον έτρεχε προς το
Λονδίνον.

Τέλος, δεξιά του δρόμου που ήκολού-
θουν, ο Μωρίς διέκρινεν εν τω μέσω των
άγρων, ένα άλλον, στενόν και έλικοειδή,
ο όποιος, —σπουδαία λεπτομέρεια, —διε-
τήρει ακόμη τα ίχνη τεσσάρων τροχών
αυτοκινήτου.

— Έδώ είμαστε! έσκέσθη ο νεαρός
ντέκετιβ.

Και διατάξας τον σωφέρ να έλατ-
τώση την ταχύτητα του αυτοκινήτου,
τον ήρώτησε συγχρόνως εάν ένθυμειτο
να έπήρε ποτε τον δρομίσκον εκείνον.

— Όχι, έδήλωσεν ο σωφέρ. Εύτυ-
χώς και για μένα και για τανάξη μου.
Γιατί δεν είναι δουλειά να τρέχη κανείς
σε τέτοιους δρόμους με αυτοκίνητο. Ας
είνε όμως, αν επιμένετε τώρα...

όποιος ούτε μαν υπάπτευσεν, ότι εύρίσκειτο
υπό την αυτήν στέγην με τον φίλον του
Ουίλλιαμ Χόλκερ, έδλεπε με κάποιαν
ευχαριστήριαν, ότι είχε χαλαρωθή όλί-
γον ή επιτήρησις των ληστών.

Δεν ήλπιζε βέβαια να δραπετεύση,
ηγχαριστείτο όμως, διότι το παράθυρον
του δωματίου του, εις εκείνην την βίβλ-
λαν, δεν είχε κάγγελα όπως το άλλο,
και διότι ήτο άπηλλαγμένος από την
όχληράν παρουσίαν ενός δεσμοφύλακος.

Την ημέραν εκείνην, από την φυλα-
κήν του, ειχεν άκούση όλίγας λέξεις
από την φιλονικίαν μεταξύ του 'Αμε-
ρικανού και του Σκυλοκεφάλου' άλλ'
ενώ δεν ήμπορεσε να αναγνωρίση την φα-
νήν του Ουίλλιαμ Χόλκερ, ειχεν έν-
νοήση από τον τόνον και το ύφος του
Σκυλοκεφάλου, ότι ο ληστής άπετείνετο
προς κάποιον αιχμάλωτον.

Και όταν ήκουσε τας τελευταίας λε-
ξεις «αύριο το πρωί θαποάνης», έσφιξε
συλλογισθείς, ότι ή ίδια τύχη έπερίμενε
και αυτόν, εάν ο συμβολαιογράφος του έ-
βράδυνε να στείλη τα λύτρα του...

Δια πρώτην φοράν, από της αιχμα-

— Επιμένω, απεκρίθη ο Μωρίς" είναι
ανάγκη.

— Πολύ καλά! αφού με πληρώσατε
και μπροστά. Να μη μου ζητήσετε μόνο
να τρέξω 'ς αυτό το χαλασμένο δρόμο.

— Όχι' αν είναι επικίνδυνον για τά-
μάξι σου, πήγαινε όσο σιγά θέλεις. Αρ-
κεί να φθάσω μια φορά.

— Που; ήρώτησεν ο σωφέρ. Ρίδατε;
τόσην ώρα φιλουαώ, και δεν σας ρώτησα
ακόμη που θέλετε να σας πάω.

— Μη σε μέλη γι' αυτό, απεκρίθη
ο Μωρίς. Αμα φθάσωμε θα σου πω να
σταθής.

— Πολύ καλά, σύμφωνοι, ειπεν ο
σωφέρ. Α, τί παληόδρομος!... Βλέπετε
πως τραντάζεται τανάξη!...

'Αλλ' επειδή ο πελάτης του δεν έφαι-
νετο πλέον διατεθειμένος να παντζά, ο
σωφέρ άσιώπησεν' ώστε δεν ήκουετο
πλέον παρά ο ρόγγος της μηχανής και
ο κρότος των τροχών εις τα χαλίκια
του σκολιού και άνωμάλου δρόμου.

Ένώ ο Μωρίς Ζιλλάρ έτρεχεν εις
αναζήτησίν του, ο μαρκήσιος Δερινύ, ο

λωσίας του, ο μαρκήσιος Δερινύ άπηλ-
πίσθη ότι θα επανέβλεπε ποτε εκείνον,
τον όποιον ήμπορούσεν εις το έξής να-
ποκαλή υίόν του και τον όποιον ενόμιζεν
ακόμη φυλακισμένον άντι του' αληθινού
κλέπτου «Ρ».

Ο Σκυλοκέφαλος τον έπεσκέπτετο
συνά και κάθε φοράν ο μαρκήσιος πα-
ρητήρει, ότι ή άγριότης του και ή δυ-
στροπία του έμεγάλωναν.

— Κοροιδεύετε; του ειπεν εκείνην
την ημέραν. Έγράψατε, και ή όχι;
'Αρχίζω να υποπτεύωμαι, ότι μου παί-
ζετε κανένα παιγνίδι.

— Έγγραφο, απεκρίθη ο μαρκήσιος,
και είμαι έτοιμος να ξαναγράψω, μη-
πως τυχόν παρέπεσε ή πρώτη έπι-
στολή. Βεβαιωθήτε, ότι εγώ άνυπομονώ
περισσότερο από σας να λάβω άπάντησι.

— Καλά όλ' αυτά, να ξέρετε όμως,
ότι αν σε δυο μέρες, ή άπάντησις δεν
έχη φθάση, —και άπάντησις, έννοείται,
ευνοική, —θα σας θάλω νηστεία. Μη
γελάτε! Κάθε μέρα, το ψωμί που θα σας
δίνω, θα έλαττώνεται κατά το έγ τρίτον.

(Έπειτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

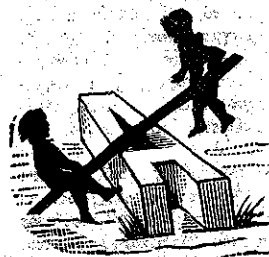
Η ΒΑΤΡΑΧΙΝΑ

Είπε ή Βατραχίνα:
— Πάπια μου και Χήνα,
Τόση περιφάνεια
Στο χωριό σας άστε.
Σεις σαν τα γεράνια
Δε σας βλέπω γάστρε,
Που ζητάν ξεφτέρια
Να φανούν σιάστέρια...
Μέσ' στα θροσέρά μου,
Τα βαλτόνερά μου,
Πρόθυμες κοπιώστε
Και, σαν τις λευκούλες
'Ομορφες βαρκούλες,
Λάμνετε και τρέχτε,
Και με τα βιασάγια,
Μέσ' από τα βράχια
Σαν έμένα παιχτε...
— Σε γέρα καθάρια
Μάθαινε, κίτρινε,
Κι είσαι άπ' το κεφάλι
Σε' κακό σου χάλι
Κι είσαι ως στα ποδάκια
Καταλασπωμένη!'
— Δε πής έτετε τότε,
Με όλη σας τη μύτη,
Εί όλη μέρα τρώτε
Στόμοφό σας σπάτι;
— Ό, τι κι ό, τι. Δε μάς μέλει
Σπούληκάκια, σαν το μέλι,
Κι ή κύρα μας... ό, τι θέλει
Να μάς ρίξη, που πετιέται
Κι από ανθρώπους δε ζητιέται...
— Μα, καλόγνωμες κυράδες,
Του γλυκού νερού νεράδες,
Κάλλιο απόσω νάγως σόμα
Λερωμένο, μα στο στόμα
Να μη ρίχνω... κάθε βράμα!'
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΑΜΠΑΝΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Άγαπητοί μου,

ΠΟ την 'Α-
ποκρηά στη
Σαρακοστή,
το πάροαμα
είνε φοβερά
άπότομο. Με-
τά το χορό,
ή προσευχή
μετά το φαγοπότι ή νηστεία' μετά τη
χαρά, ή θλίψις. Είναι σα να περνώ κα-
νείς από την ημέρα στη νύκτα, χωρίς
να μεσολαβή δειλινό' είναι σα να δια-
δέχονται τον ήλιο του μεσημεριού άμέ-
σως τα μεσονύκτια σκοτάδια. Αλλά
πότε συμβαίνει αυτό το ξαφνικό; Ποιά
είνε ακριβώς ή ώρα και ή στιγμή του
άποτόμου περάσματος;

Έδώ δεν το καταλαβαίνωμε διόλου.
Σημερώνωμαστε μασκαρεμένοι και γλεν-
τοκοπώντες, χωρίς να μάς έχη πη τί-
ποτα, ότι ή νέα ημέρα είναι καθαρά
και άγια. Έχω όμως μια παιδική ανά-
μνησι από τα περίφημα άλλοτε ζακυν-

θινά Καρναβάλια. Εκεί-πέρα, ή φο-
βερή ώρα είναι ώριωμένη' είναι ή πέμπτη
του άπογεύματος της τελευταίας Κυ-
ριακής. Στης Λέτχες χορεύουν' ή δυο
πλαταίες μαυρίζουν από πλήθος ευθυμο-
τρολλό' οι μασκαράδες άνεβονατεβαί-
νουν με φωνές, με γέλια και με άστεία'
το άποκρηάτικο γλέντι βρισκεται 'ς όλη
του την ακμή. Κι' άξασονα, συμβαίνει
κάτι που το περιμένουν όλοι και δεν το
περιμένει κανείς: Αντηχεί, ξεκουφαί-
νει μια καμπάνα. Μια μεγάλη καμπάνα,
ή μεγαλύτερη του πανύψηλου καμπα-
ναριού των 'Αγίων Πάντων. Εκεί, στη
μέση του μικρού δρόμου, που ένώνει
σαν ένας διάδρομος τα δυο σαλονία,
της δυο πλαταίες, —έπάνω από τα
μαύρα κύματα του πλήθους, αρχίζει το
βαρύ, το μονότονο, το σαρακοστιανό, το
πένθιμο λάλημα της: Ντάννν!...
Ντάννν!... Ντάννν!...

Έξακολουθεί ως πέντε λεπτά της
ώρας, κ' έπειτα τίποτα, ήσυχία... Αλλά
το μεγάλο μήνυμα έδωθη. Από μακριά
ή από κοντά, τίκουσαν όλοι ως τα πέ-
ρατα της χώρας. Οι άνθρωποι άντι-
νάχθησαν ξαφνιασμένοι, ξεκουσεώθησαν,
σταυροκοπήθησαν, είπαν ο ένας στον
άλλο και το' χρόνου! Το γλέντι
μια στιγμή κόπηκε, οι χοροί σταμάτη-
σαν, τα όργανα σάπασαν, τα γέλια έ-
μειναν στη μέση: Το Καρναβάλι πέθα-
νε—ζήτω ή Σαρακοστή! Και να, σε λίγο
από κάποιο δρόμο που καταλήγει στην
Πλατεία, ξεπροβάλλει μια παράξενη
συνοδεία κι' άντηχούν πένθιμες φαλυ-
δισ; που κάνουν πάλι τον κόσμο να ξε-
καρδίζεται από τα γέλια: Είναι ή κη-
δεία του Καρναβαλιού, το άπόβερο Καρ-
ναβάλι. Κηδεύεται μια μάσκα, έπάνω
'ς ένα μεγάλο φορείο, περιστοιχισμένο
από μαύρους ντομινοφόρους μ' άναμμένα
κεριά. Η τελευταία της ημέρας μα-
σκαράτα.

Τρέχουν να την ίδουν και να την
ακόλουθήσουν, —άλλα όχι όλοι. Οι πιδ
θρησκοι προτιμούν να μπουν στην Έκ-
κλησιά, που έχει άνοιξη της πόρτες της
με τον πρώτο κύπο της καμπάνας. Σε
λίγα λεπτά, είναι ξεχείληη. Κι' ενώ,
απέξω, οι γλεντζέδες κηδεύουν με γέ-
λια—άλλα και μ' ένδομυχη θλίψι,—
το πόβερο Καρναβάλι, οι θρησκοι μέσα
άκούνε το τροπάρι που άντηχεί κι' αυτό
σαν ένα σύνθημα: «Ψυχή μου, ψυχή
μου, άνάστα, τί καθευδεις; ίδου το τέ-
λος εγγίζει...» Το τέλος της χαράς,
το τέλος του γλεντιού. Τώρα προσευχή
και νηστεία... Από της άνοιχτές πόρ-
τες της Έκκλησίας, οι θρησκοι βλέ-
πουν έξω τους τελευταίους μασκαράδες,
που τριγυρίζουν ακόμη στην Πλατεία,
και τους λυπούνται κατάκαρδα σαν ά-
μαρτωλούς...

Έτσι γίνεται, έτσι έγινε τοιούτα

χιστον τότε στην πατρίδα μου, το πάροαμ'
από την 'Αποκρηά στη Σαρακοστή. Και
θυμούμαι ακόμη τον κλονισμό που μου
έδινε ή βαρεία, ή πένθιμη, ή ξαφνική
έκείνη καμπάνα του δειλινού, μέσα στο
κορσώμα της χαράς, κ' έπειτα το φο-
βερό εκείνο «Ψυχή μου, ψυχή μου...»
'Ακόμη και τώρα, βπου κι' αν βρεθώ
το δειλινό της τελευταίας Κυριακής,
μου φαίνεται πως άκούω την καμπάνα
των 'Αγίων Πάντων, σα σάλπισμα Δευ-
τέρας Παρουσίας, και κάνω το πάροα-
μα μου από την 'Αποκρηά στη Σα-
ρακοστή με την παιδική αυτή ανά-
μνησι...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α) Παιγνιον

Έστάλη υπό της Μυσθίνης

	A	PI	A	
ΔΗΣ	KI	ΣΤΕΙ	ΤΙ	ΔΗΣ
ΜΕΙ	ΔΑΣ	ΠΑ	ΝΩΝ	ΜΙΑ
	ΩΝ	E	ΦΩ	

Να συναρμολογηθούν κι συλλαβαί
αυται, ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα
τεσσάρων αρχαίων Στρατηγών.

β) Δια τους Γαλλομαδεΐς

Έστάλη υπό του Έκποθητού της Έπιταλόφου
n-j***-s*cr*t*-n'-*st-j*m**s-
n-j***-c*mpI*t*.

Δήλωσις. Αι λύσις:—δωνδύποτε ζητημά-
των του αυτού φυλλαδίου, —συνδεύονται άπαιραι-
τητως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμ-
ματοσήμου.

λύσεις του 11ου φύλλου

α.) Ίδου πως συναρμολογούνται τα
κομμάτια του χωροφύλακος.—β.) Αμ-
βούργον, Βέρνη, Αίλλη, Βορδώ, Μασ-
σαλία, Τερζέστη.—γ.) Φωταερίον,
(θάψα, έριον, Ρίον, ίον, όν.)—δ.) Les
gros poissons mangent les petits.

